

beskattes af de pågældende godtgørelser eller af arbejdsgiverens betaling. Tilsvarende foreslås det, at den ansatte ikke skal betale arbejdsmarkedsbidrag af de pågældende godtgørelser og betalingerne fra arbejdsgiveren. Dette indebærer, at der ikke er grundlag for at rejse sager mod de ansatte om forhøjelse af skatteansættelserne og arbejdsmarkedsbidragsopgørelserne. De ansatte slipper dermed for besværet med sådanne sager og for de økonomiske konsekvenser af sagerne.

Da godtgørelserne og arbejdsgiverens betaling efter forslaget ikke indgår i arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget, indgår de ikke i beregningen af beskæftigelsesfradraget for den ansatte.

Den betaling, som arbejdsgivere kan yde efter forslaget, har desuden ikke karakter af en indeholdt A-skat. Som led i indførelsen af indkomstregisteret er der vedtaget regler om, at lønindeholdelse skal ske via skattekontet. Uanset at der efter disse regler er indarbejdet en lønindeholdelsesprocent i den ansattes skattekont, vil ingen del af arbejdsgiverens betaling kunne anses for lønindeholdte beløb.

Skatte- og bidragsfriheden indtræder først, når arbejdsgiveren har fået tilladelse til at benytte den foreslåede ordning og har betalt beløbet rettidigt. Uanset at arbejdsgiveren efterfølgende efter anmodning eventuelt kan opnå en tilladelse til at benytte ordningen, vil godtgørelserne være skatte- og bidragspligtige, når de udbetales, og der vil være pligt for arbejdsgiveren til at foretage indeholdelse ved udbetalingen.

Arbejdsgiveren kan dermed ikke undlade at indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag under henvisning til den foreslåede ordning. Herunder vil arbejdsgiveren kunne ifalde strafansvar for manglende indeholdelse, hvis dette kan tilregnes arbejdsgiveren som forsætligt eller groft uagtsomt. Hvis arbejdsgiveren efterfølgende får tilladelse til at benytte den foreslåede ordning og betaler det fulde beløb, bortfalder skatte- og bidragspligten af de pågældende godtgørelser og dermed indeholdelsespligten. Arbejdsgiveren skal dermed ikke tillige betale det beløb, der skulle have været indeholdt, og dette beløb kan ikke opkræves hos modtageren af godtgørelserne.

Hvis den ansatte selv skulle betale skatten af godtgørelserne, ville skatten ikke være fradragsberettiget. Hvis den ansatte selv skulle betale arbejdsmarkedsbidraget, ville der være fradragsret for dette. Værdien af denne fradragsret er dog indregnet i forbindelse med fastsættelsen af satsen på 63 pct. Hvis arbejdsgiveren skulle kunne fradrage betalingen efter den foreslåede ordning ved sin egen indkomstopgørelse, ville ordnin-

gen medføre et tab af skatteindtægter. Det foreslås derfor, at arbejdsgiveren ikke har fradragsret for betalinger, som foretages efter den foreslåede ordning.

Efter de gældende regler kan modtagerne af skattefri befordringsgodtgørelser ikke foretage fradrag for befordring, der har dannet grundlag for godtgørelserne. Tilsvarende kan modtagerne ikke fradrage rejseudgifter, der er godtgjort efter reglerne om skattefri rejsegodtgørelser. Det foreslås, at tilsvarende skal gælde, i det omfang der er tale om godtgørelser, som er skattefri for modtageren efter den foreslåede ordning. Modtagerne af godtgørelsen betaler ikke skatten og arbejdsmarkedsbidraget af godtgørelserne og stilles dermed økonomisk, som om godtgørelserne opfyldte betingelserne for skattefrihed. Dermed bør de ansatte ikke kunne fradrage de godtgjorte udgifter. Et sådant fradrag ville stille de ansatte bedre, end hvis godtgørelserne var udbetalt i overensstemmelse med reglerne for skattefri godtgørelser.

Det må antages, at den foreslåede ordning hovedsageligt vil blive brugt i sager, som skyldes fejl fra arbejdsgiverens side, og hvor de ansatte ikke har haft anledning til at stille spørgsmålstejn ved, om godtgørelserne er skattefri. Forslaget sikrer arbejdsgiverne en mulighed for at friholde de ansatte for såvel de økonomiske konsekvenser som det praktiske besvær i sådanne sager.

3.2.2. Underretning af skatteyderen ved for sen indberetning til SKAT - § 2, nr. 7

3.2.2.1. Gældende ret

Efter skattekontrollovens § 9 A skal indberetning til SKAT af indberetningspligtige oplysninger normalt foretages af virksomhederne m.v. senest den 20. januar i året efter udløbet af det kalenderår, som indberetningen vedrører.

SKAT kan efter stk. 3 i § 9 A pålægge en virksomhed, der indberetter efter den frist, at underrette den, som de indberettede oplysninger vedrører, om det indberettede inden for en nærmere angiven frist. SKAT pålægger normalt i kvitteringen for indberetningen den indberetningspligtige at underrette den pågældende ansatte m.v., som oplysningen angår, om indberetningen.

Indberetning af oplysninger efter § 3 i Indkomstloven - lov nr. 403 af 8. maj 2006 om et indkomstregister - skal foretages senest den 10. i måneden efter udløbet af den kalendermåned, oplysningerne vedrører, hvis der er tale om en mindre virksomhed. I januar måned skal indberetning dog foretages senest den 17. januar, jf. lovens § 4. Større virksomheder skal indbe-